

Finitul

Oare poate fi închis infinitul într-o sticlă, într-o cutie? Poate fi el îngrădit? Nu, dar poate fi celebrat și poate fi încredințat viitorului în cincisprezece endecasilabe albe. Dacă ți s-au părut cu tainic tăle, voi încerca să le parafrazez.

„Mi-au fost dintotdeauna dragi acest deal solitar și tufișurile care ascund privirii o bună parte din linia orizontului. Când mă așez undeva și îmi las ochii să scruteze depărtările, reușesc să-mi imaginez întinderi fără margini, în spatele celor din fața mea, și îmi pare că aud o liniște absolută, așa cum nu s-au mai întâlnit în această lume locuită de oameni, și sunt cuprins de o stare atât de profundă de calm, încât mă simt tulburat. Apoi, foșnetul frunzelor mângaiate de vânt mă readuce în prezent. Și îmi vine să asemăn acestui sunet liniștea pe care mi-am imaginat-o. Reflectez la ideea de eternitate, la toate epocile trecute și uitate, dar și la cea prezentă, încă vie, și la toată larma sa. Și astfel, gândul mi se afundă în această imensitate; și mi se pare plăcut să naufragiez pe această mare.”

În anul 1819, la douăzeci și unu de ani, Giacomo Leopardi a compus *Infinitul*, poezia sa cea mai cunoscută și una dintre cele mai frumoase scrise vreodată. Pentru a ajunge la desigurile evocate, Leopardi trebuia doar să traverseze grădina casei părintești, să treacă prin grădina de legume a unei mănăstiri și iată-l ajuns în vârful unui deal. În zilele fără ceață, reușea să vadă marea de acolo. Erau momentele lui preferate, în care stătea în fața aceluși desigur, pierdut pe tărâmul imaginației.

Fiecare dintre noi are un astfel de loc preferat, în care să stea singur și să-și lase imaginația să zboare în timp și în spațiu. Nu știm dacă acel infinit există cu adevărat, și cu toate acestea ne place să ni-l imaginăm. Chiar în momentul în care ești așezat și privirea scrutează în zare, mințea ta călătorește în urmă cu 200 de ani și apoi în viitor, poate, sau cine mai știe pe unde. Sau poate tu strângi „desigurile” între degete. În spațiul finit al paginii unei cărți – o poartă de evadare către splendidul tău naufragiu.

DANIELE ARISTARCO

in marea-aceasta calmă naufragiatul.





de dincolo de tăceri eu îl asemăn:

mi se strecoară-n suflet. Iar când vântul



spații peste hotarul lui, și-imense





Cum stau și-n larg privesc, nemărginite



Dintotdeauna mi-a fost dragă-această